

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218200218
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3218200218.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore veci žalobkyne: D. P., J. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX J., zastúpená: P. F. X., advokát so sídlom Z. Q. T. XXX/XX, XXX XX K., proti žalovaným: 1/ F. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX J., zastúpený: T. A. P. E. X. Q. D.: XX XXX XXX, Z. Q. XX, B., 2/ F. P. - U., Q., D.: XX XXX XXX, so sídlom T. A. XXX, XXX XX B. Z. B., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č. k. 5C/2/2018-432 zo dňa 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/ **s ú p o v i n n í** zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom určil, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúce sa v katastrálnom území B. nad B., v obci B. nad B., v okrese B. nad B., a to pozemky registra „C“ evidované na katastrálnej mape:

parc. č. XX o výmere 516 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/X o výmere 942 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/X o výmere 171 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/X o výmere 170 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/X o výmere 63 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 79 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 19 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 4 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 9 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 13 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 62 m², zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XX/XX o výmere 42 m², zastavaná plocha a nádvorie,

a stavby: súp. č. XXX na parcele č. XX kancelárie, sklad a dva byty na 2. NP, súp. č. XXXX na parcele č. XX/X kancelárie + sklad, súp. č. XXXX na parcele č. XX/X kancelárie + sklad, súp. č. XXXX na parcele č. XX/X garáže + šatne, súp. č. XXXX na parcele č. XX/XX garáže + šatne, súp. č. XXXX na parcele č. XX/XX garáže + šatne, súp. č. XXXX na parcele č. XX/XX garáže + šatne, súp. č. XXXX na parcele č. XX/XX garáže + šatne, súp. č. XXXX na parcele č. XX/X dielňa, súp. č. XXXX na parcele č. XX/XX dielňa, patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne D. P., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom J. XXX a F. P., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom J. XXX. Žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100 % , do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o konkrétnej výške trov po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodol podľa § 137 písm. c) CSP, § 34, § 39, § 40a, § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 143 a § 145 ods. 1 Obč. zákonníka. Dospel k záveru, že žaloba

je po procesnej stránke prípustná a žalobkyňa má na požadovanom určení naliehavý právny záujem z dôvodu, že iba na základe vyhovujúceho rozhodnutia na podklade podanej žaloby možno dosiahnuť zosúladenie zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností so skutočnosťou a následne môžu byť sporné nehnuteľnosti predmetom vyporiadania BSM žalobkyne a žalovaného 1/, pokiaľ bude ďalej v konaní preukázané, že sporné nehnuteľnosti patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1/ pred dňom 04.09.2015, kedy žalovaný 1/ daroval sporné nehnuteľnosti podľa žalobkyne bez jej súhlasu žalovanému 2/ a v dôsledku absencie tohto jej súhlasu je tento právny úkon relatívne neplatný, žalobkyňa sa relatívnej neplatnosti dovoľavala, v dôsledku tejto neplatnosti je neplatný aj nasledujúci právny úkon, darovacia zmluva medzi darcom - žalovaným 2/ a obdarovaným - žalovaným 1/. Vzhľadom na dovoľávanie sa relatívnej neplatnosti prvej darovacej zmluvy a následne neplatnosti druhej darovacej zmluvy potom zapísaný stav v katastri nemôže zodpovedať skutočnosti a sporné nehnuteľnosti nemôžu byť bez požadovaného určenia vyporiadane v rámci BSM žalobkyne a žalovaného 1/. Uviedol, že len takéto určenie môže viesť k odstráneniu spornosti ohľadne vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zosúladeniu zápisu v katastri so skutočnosťou a následné zahrnutie sporných nehnuteľností do masy BSM, ktorá má byť vyporiadaná.

2. Mal preukázané, že sporné nehnuteľnosti nadobudol jeden z manželov počas manželstva, ktoré trvalo od 02.02.1991 do 19.01.2018. Neboli získané darom, dedením a ani neboli vydané podľa predpisov o reštitúcii. Podľa svojej povahy neslúžili a nemohli slúžiť osobnej povahe len jedného z manželov, čo nebolo ani tvrdené. Nebolo preukázané, že boli nadobudnuté za výlučné prostriedky žalovaného 1/, pokiaľ ide o nehnuteľnosti nadobudnuté na základe kúpnych zmlúv. Bolo preukázané, že neslúžili výkonu povolania len jedného z manželov, ako to tvrdil žalovaný 1/. Z týchto hľadísk tak mohli byť predmetom BSM žalobkyne a žalovaného 1/.

3. Žalovaný 1/ na prevod sporných nehnuteľností zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/ potreboval k darovacej zmluve zo dňa 04.09.2015 súhlas žalobkyne (manželky), keďže prevod nehnuteľností nie je bežnou vecou. Žalovaný 1/ nepreukázal, že žalobkyňa udelila súhlas na bezodplatný prevod nehnuteľností na žalovaného 2/, preto tento právny úkon považoval za neplatný. Žalobkyňa sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovoľala. Argumentáciu žalovaných, že žalovaný 1/ mal súhlas žalobkyne k uzatvoreniu darovacej zmluvy zo dňa 04.09.2015, nepovažoval za dôvodnú. Nakoľko právny úkon darovacej zmluvy je neplatným právnym úkonom, neplatným právnym úkonom je aj prevod vlastníckeho práva darovacou zmluvou, ktorú uzavrel žalovaný 2/ so žalovaným 1/ z dôvodu, že žalovaný 2/ nemohol previesť viac práv než sám mal. Uzavrel, že sporné nehnuteľnosti tak napriek zmenám zápisov vlastníkov v katastri nehnuteľností zostali a sú v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného 1/.

4. Obranu žalovaných vyhodnotil ako nepreukázanú, nedôvodnú a v zjavnom rozpore s vykonanými dôkazmi. Za nepravdivé a v rozpore s vykonanými dôkazmi považoval tvrdenie, že žalovaný 2/ nadobudol sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou z roku XXXX od F. B. nad B. za finančné prostriedky žalovaného 2/. Žalovaný 2/ totiž vznikol až v roku 2013 zápisom do obchodného registra a kúpnu cenu platil preukázateľne ako živnostník žalovaný 1/ z prostriedkov získaných podnikaním. Keďže výnosy z podnikania jedného z manželov sú jednoznačne majetkom, ktorý patrí do BSM, kúpna cena tak bola jednoznačne zaplatená z prostriedkov patriacich do BSM.

5. Žalobkyňa a žalovaný 1/ nemali za trvania manželstva zrušené BSM a nemali ho žiadnym zákonným spôsobom modifikované, preto výnosy z podnikateľskej činnosti žalovaného 1/ patrili do ich BSM a následne teda aj veci za ne nadobudnuté, preto súd dospel k jednoznačnému záveru, že sporné nehnuteľnosti nadobudnuté kúpnu zmluvou uzatvorenou v decembri 2007 boli nadobudnuté z prostriedkov patriacich do BSM, keďže žalovaní nepreukázali, že by kúpna cena bola zaplatená z výlučných prostriedkov žalovaného 1/.

6. Nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že sporné nehnuteľnosti slúžili na výkon povolania, na výkon podnikateľskej činnosti obom manželom, a preto nie sú z ich BSM vylúčené, naopak, do ich BSM jednoznačne patria. Sporné nehnuteľnosti boli podľa svojej povahy schopné slúžiť výkonu povolania a na tento účel skutočne slúžili. Sporné nehnuteľnosti tvorili areál firmy, na pozemkoch boli postavené stavby, ktoré slúžili ako sklady, garáže, šatne, dielne, kancelárie a v jednej stavbe boli aj dva byty. Nehnuteľnosti slúžili výkonu povolania tým, že v nich a na nich za účelom výkonu podnikateľskej činnosti parkovali vozidlá, stroje, pohybovali sa v nich

a po nich zamestnanci a stroje žalobkyne a žalovaných, bol v nich uskladnený materiál, náradie, vykonávali sa v nich opravy strojov, kancelárske práce, časť nehnuteľností sa prenajímala. Sporné nehnuteľnosti neslúžili iba jednému z manželov, ale slúžili na výkon povolania - podnikateľskej činnosti tak žalobkyne, ako aj žalovaného 1/. Žalobkyňa podnikala od roku 1997 na základe živnostenského oprávnenia. Žalobkyňa nevykonávala iba administratívne činnosti a účtovníctvo v jednej kancelárii pre žalovaného 1/, ako sa to snažil žalovaný 1/ prezentovať, ale predmetom jej činnosti bol aj maloobchod so stavebným materiálom, výkopové práce, od roku 1997 zamestnávala zamestnancov, a to aj na výkopové práce a stavebného robotníka. Všetci zamestnanci bez rozdielu využívali celý areál firmy. Činnosť žalobkyne sa neobmedzovala len na kancelársku prácu a užívanie jednej kancelárie na základe nájomného vzťahu so žalovaným. Podľa svedeckých výpovedí A. a P., zamestnanci pracovali pre firmu U.. Nerozlišovali, či sú zamestnancami žalobkyne alebo žalovaného 1/. Je to napokon pochopiteľné, keď obaja vykonávali svoje povolanie v tých istých priestoroch a napokon súčasťou obchodného mena každého z nich bolo aj označenie „U.“. Na základe zmluvného vzťahu dochádzalo medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ k dočasnému pridelovaniu zamestnancov, prenájmu vozového parku a samotný žalovaný 1/ priznal, že časť úveru, ktorý im bol obom ako dlžníkom poskytnutý, bola použitá na úpravu / rekonštrukciu priestorov firmy, t. j. sporných nehnuteľností. Tieto dôkazy tvoria ucelenú a logickú reťaz bez pochybností, preukazujúcu, že žalobkyňa užívala areál firmy, t. j. sporné nehnuteľnosti na výkon svojho povolania, a preto ani jedna z sporných nehnuteľností nemôže byť vylúčená z BSM žalobkyne a žalovaného 1/.

7. Za dôvodnú nepovažoval ani obranu žalovaných, že ku kúpnej zmluve medzi žalovaným 1/ a kupujúcim X. X. bolo pripojené vyhlásenie žalobkyne zo dňa 07.02.2008, nakoľko toto vyhlásenie žiadnym spôsobom nepreukazuje, že nehnuteľnosti boli nadobudnuté z výlučných prostriedkov žalovaného 1/ a tiež nepreukazuje, že sporné nehnuteľnosti boli užívané výlučne na výkon povolania žalovaného 1/. Uviedol, že pokiaľ ide o časť vyhlásenia, podľa ktorej mal nehnuteľnosti prevádzané dotknutou kúpnu zmluvou užívať výlučne žalovaný 1/, tak v žiadnom prípade toto vyhlásenie nemožno vzťahovať na sporné nehnuteľnosti, keď vykonané dôkazy jednotlivo a najmä v ich vzájomných súvislostiach preukazujú, že celý areál, všetky dotknuté sporné nehnuteľnosti neslúžili výlučne žalovanému 1/ na výkon jeho povolania, ale slúžili aj na výkon povolania žalobkyne.

8. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 1/ a žalovaný 2/. Namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že nakoľko sa nejednalo o spoločnú vec v zmysle ust. § 145 ods. 1 Obč. zákonníka, ale o veci patriace do výlučného vlastníctva žalovaného 1/, a to z titulu, že uvedené veci slúžili a aj slúžia výlučne k výkonu povolania žalovaného 1/, žalovaný 1/ nepotreboval súhlas druhého manžela na uzatvorenie darovacej zmluvy. Zastávali názor, že žalobkyňa o darovacích zmluvách mala vedomosť a s týmito aj súhlasila napriek tomu, že tvrdí opak. Spochybňovali naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení z dôvodu, že samotná skutočnosť, či je na liste vlastníctva uvedený iba jeden z manželov alebo obaja manželia, nemá vplyv na to, či nehnuteľnosť patrí do BSM. Poukázali na zjavné rozpory v tvrdeniach súdu prvej inštancie, keď na jednej strane súd tvrdí, že nehnuteľnosti boli vydržaním žalovaného 1/ nadobudnuté do BSM žalovaného 1/ a žalobkyne a následne, že darovacie zmluvy zo dňa 04.09.2015 boli neplatné z dôvodu, že žalovaný 2/ nemohol previesť viac práv než mal sám. Darovacie zmluvy majú byť neplatné aj z dôvodu, že boli podpísané tou istou osobou. Uviedli, že z pohľadu práva sa jedná o dva odlišné subjekty, a to osobu fyzickú a osobu právnickú. Predostreli argumentáciu, ktorá má oporu v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 4926/2008, že z výnosov z podnikania nadobudnuté veci slúžiace výkonu podnikania len jedného z manželov, stávajú sa výlučným vlastníctvom podnikajúceho manžela, čo má byť významné pri vyporiadavaní zaniknutého BSM žalobkyne a žalovaného, a to tým spôsobom, že žalovaný 1/ by bol povinný uhradiť žalobkyňi to, čo z spoločného bolo vynaložené na sporné nehnuteľnosti. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že žalovaní nepreukázali, že by kúpna cena bola zaplatená z výlučných prostriedkov žalovaného 1/ a ani neuviedli, z akých konkrétnych prostriedkov bola uhradená, žalovaní uvádzajú, že z skutkového stavu vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti nadobudnuté kúpnu zmluvou v decembri 2007 boli nadobudnuté za finančné prostriedky pochádzajúce z podnikateľskej činnosti žalovaného 1/ ako živnostníka podnikajúceho ako F. P. - U.. Zastávali názor, že vyhlásenie žalobkyne, ktoré žalovaní doložili do konania spolu s kúpnu zmluvou zo dňa 06.02.2008, je potrebné považovať za nesporný dôkaz o tom, že nehnuteľnosti slúžili výlučne na výkon povolania žalovaného 1/. Záver súdu, že žalobkyňa nepoznala „dosah a zmysel jej vyhlásenia“ s poukazom na zásadu ignorantia juris excusat neminem, je absurdné. Žalovaní uviedli, že počas celého

konania poukazovali na to, že sporné nehnuteľnosti boli využívané a naďalej slúžia k výkonu podnikania žalovaných. Namietali, že súd neskúmal kto, kedy a akým spôsobom nehnuteľnosti nadobudol, ako aj účel, ktorému slúžia. Žalobkyňa v podanej žalobe neuvádzala, že by nehnuteľnosti slúžili výkonu jej povolania, údaje, že nehnuteľnosti mali slúžiť na výkon povolania žalobkyne prvýkrát uviedla až vo vyjadrení zo dňa 11.04.2018, ktoré mala preukázať pripojeným výpisom zo živnostenského registra. V tomto živnostenskom oprávnení je však adresa prevádzkarne uvedená A. A. XX, ktorý objekt sa v predmetných nehnuteľnostiach nenachádza a ďalej tvrdili, že oprávnenie na výkon živnostenského podnikania v živnostenskom liste ešte neznamená, že takéto podnikanie žalobkyňa aj skutočne vykonávala. Uviedli, že už pred výsluchom svedkov D. A. a P. P. upozorňovali súd, že ich výpovede môžu byť tendenčné. Za rozporné preto považovali vyjadrenie súdu, že nemal dôvodnosť pochybovať o pravdivosti výpovedí svedkov A. a P., nakoľko nebolo preukázané, že by mali konkrétny záujem na výsledku sporu, hoci svedok A. potvrdil, že ako otec žalobkyne má záujem na výsledku sporu, čo je podľa neho prirodzené. Výsluch svedkov A. a O., ktorých výpovede boli súdom vykonané na návrh žalovaných, súd vnímal ako ovplyvnené, avšak z koncepcie civilného sporového konania vyplýva, že pokiaľ strana sporu navrhuje v konaní vykonať výsluchom svedka na pojednávaní, táto strana je povinná svedka zabezpečiť, preto je prirodzené, že ak žalovaný 1/ zabezpečoval účasť svedkov na pojednávaní za účelom ich výsluchu, týchto oboznámil s predmetom sporu, avšak v žiadnom prípade túto skutočnosť nemožno vyhodnocovať tak, že na tomto základe je potrebné výpoveď svedka považovať za irelevantnú, tak ako urobil súd prvej inštancie.

9. Uviedli, že na rozdiel od žalobkyne do konania doložili všetky relevantné podklady a písomnosti, na základe ktorých presne, jasne a nespochybniteľne zadefinovali sporné nehnuteľnosti, ako aj spôsob ich nadobudnutia a účel ich využitia. Zastávali názor, že žalobkyňa vykonávala pre žalovaného 1/ účtovníctvo a s tým súvisiace práce, čo bolo v konaní preukázané, avšak tvrdenie žalobkyne, že všetky nehnuteľnosti, ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo z titulu, že tieto mali údajne slúžiť k výkonu jej povolania, je v absolútnom rozpore so stavom skutkovým. Pokiaľ žalobkyňa vykonávala pre žalovaného určité práce, pri ktorých užívala veci patriace do majetku podniku, nemožno to považovať za výkon jej povolania v zmysle § 143 Obč. zákonníka (Fekete, I.: Občiansky zákonník 2. zväzok /Vecné práva, Zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie;/ Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie, Bratislava: Eurokódex 2015). Za absolútne neprijateľný považoval spôsob, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s návrhom na zmenu žaloby zo strany žalobkyne, ktorá zmenu žaloby odôvodnila tým, že označenie stavby na parcele C. č. XX/XX a na parcele C. č. XX/XX sa do žalobného petitu nedostalo v dôsledku chyby v písaní. Uviedli, že pokiaľ by žalobkyňa sporné nehnuteľnosti využívala k výkonu svojho povolania, tak by predsa presne vedela tieto nehnuteľnosti aj označiť. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Uviedla, že počas celého súdneho konania bola obrana žalovaných vzájomne rozporná, čo pokračuje aj v odvolacom konaní, keďže napriek vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu vo svojom odvolaní tvrdia, že nehnuteľnosti slúžili výlučne k výkonu povolania žalovaného 1), čo mala potvrdiť aj žalobkyňa, ktorá v rámci svojho vyjadrenia k tomu dodáva, že mala v minulosti detailný prehľad o nakladaní s predmetnými nehnuteľnosťami, spolu s manželom sa o tieto starala, a teda podieľala sa na ich spravovaní. Za klamstvo označila tvrdenie žalovaných, že žalobkyňa vraj mala súhlasiť s darovaním nehnuteľností. Žalobkyňa s darovaním nehnuteľností nedala nikdy súhlas a pripomenula, že žalovaný 1/ pred súdom uviedol, že darovanie malo iba ten cieľ, aby sa z listu vlastníctva odstránila poznámka o titule nadobudnutia, kde sa uvádzalo vydržanie. Je absolútne zrejmé, že vzhľadom na skutočný účel, ktorý mali tieto darovacie zmluvy splniť (vyňatie spoločných nehnuteľností z masy BSM), žalobkyňa o týchto nevedela a dozvedela sa o nich až keď tieto boli podpísané a zavkladované. K naliehavému právnomu záujmu uviedla, že len určujúci výrok súdu, tak ako bol formulovaný žalobný návrh žalobkyne, dáva priestor na vyporiadanie BSM či už dohodou, alebo v rámci súdneho konania o vyporiadaní BSM. Samozrejme, žalobkyňa si plne uvedomuje, že pokiaľ v lehote do 19.01.2021, t. j. do 3 rokov od zániku BSM nedôjde k dohode o vyporiadaní BSM, tak bude nútená podať žalobu o vyporiadanie BSM. Potvrdila, že bola nútená nateraz spoločné nehnuteľnosti opustiť, čo žalovaný 1/ dosiahol vyslovene fyzickým útokom proti žalobkyňi. Uviedla, že časť sporných nehnuteľností - pozemky boli vydržané, čo vznik BSM nevyklučuje. Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu s vecným bremenom, ktorej vklad bol povolený dňa 08.09.1998, žalobkyňa popiera skutkové tvrdenie žalovanej strany, že túto kúpnu cenu 1.000.000,- Sk uhradil žalovaný 1/ zo svojich

prostriedkov. Išlo o spoločné prostriedky zo spoločného podnikania, pričom podľa ustálenej judikatúry príjem z podnikania fyzickej osoby je príjmom spadajúcim do BSM. Výdavkový PD zo dňa 16.11.1998 na sumu 1.000.000,- Sk, ktorý do konania predložil žalovaný 1/, vyhotovila žalobkyňa, čo preukazuje, že podnikanie vykonávali spoločne a navyše, toto aj zo spoločných finančných prostriedkov financovali. V spise je obsiahnutá aj zmluva o poskytnutí úveru zo dňa 08.09.2011 na sumu 98.000,- eur, ktorú podpísala žalobkyňa a žalovaný - ako dlžníci - s G., T. Prostriedky z tohto úveru boli použité na stavebné úpravy sporných nehnuteľností, čo žalovaný 1/ vo svojej výpovedi zo dňa 21.03.2019 potvrdil. Vykonaným dokazovaním - výsluchom žalovaného 1/, množstvom listinných dôkazov, aj svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že nehnuteľnosti nemali charakter takej veci, ktorá by slúžila výlučne iba výkonu povolania žalovaného 1/, ale nepochybne sporné nehnuteľnosti využívala aj žalobkyňa - sama osobne, jej zamestnanci s pracovným náradím, strojmi a vozidlami. Pokiaľ ide o v spise obsiahnuté vyhlásenie žalobkyne ako príloha kúpnej zmluvy zo dňa 06.02.2008, ktorou sa predala časť spoločných nehnuteľností v prospech kupujúceho X. X., žalobkyňa by určite takéto vyhlásenie nenaštylizovala a nikdy nepodpísala, keby čo len tušila, aký právny dosah k tomuto vyhláseniu bude dávať žalovaná strana. Ide o vyhlásenie vzťahujúce sa na nehnuteľnosti, ktoré nie sú predmetom žalobného návrhu, a preto toto vyhlásenie je právne bezvýznamné. Uviedla, že súdu predložila vyhlásenie žalovaného 1/, ktorým tento udelil manželke t. j. žalobkyňi súhlas na používanie majetku v BSM za účelom jej podnikateľskej činnosti, ktoré je z XX/XXXX, ktoré vypovedá o tom, že obaja podnikali už pred nadobudnutím nehnuteľností tvoriacich predmet konania spoločne, a teda následne aj spoločne využívali tieto nehnuteľnosti. S poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/1/2014 uviedla, že: „pre úvahu o vylúčení vecí z BSM z dôvodu, že podľa svojej povahy slúži výkonu povolania jedného z manželov (§ 143 OZ) nie je rozhodujúce, či vec bola určená výlučne pre výkon povolania len jedného z manželov, ale na aký účel vec v súlade s vôľou oboch účastníkov skutočne (fakticky) slúžila a či neslúžila aj druhému manželovi.“ Uzavrela, že po rozsiahlom dokazovaní nie je možné pochybovať o správnosti záveru, podľa ktorého sporné nehnuteľnosti neslúžili výlučne len k výkonu povolania žalovaného 1/, ale slúžili aj k výkonu povolania žalobkyne.

11. Žalovaní 1/, 2/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrvali na svojich doterajších tvrdeniach, skutkových aj právnych. Vyjadrenie žalobkyne, že mala detailný prehľad o nakladaní s predmetnými nehnuteľnosťami z titulu, že vykonávala pre žalovaného 1/, resp. pre žalovaného 2/ účtovníctvo a k žalobe pripojila nájomné zmluvy, žalovaní považujú za neprofesionálne zo strany žalobkyne ako účtovníčky, ktorá týmto zverejnila informácie zo zmlúv, ktorých nebola zmluvnou stranou, avšak dôkaz, ako sa mala údajne podieľať na spravovaní majetku neprodukovala, čo je k skutkovému stavu logické, nakoľko sa na ich spravovaní nikdy nepodieľala. K údajnej „agresii“ žalovaného uviedli, že napriek tomuto tvrdeniu žalobkyňa e-mailom dňa 01.05.2017 žalovaného oslovila, že mu bude poskytovať účtovné služby. Za nenáležitú považovali argumentáciu odkazujúcu na rozsudok NS SR zo dňa 14.04.2016 sp. zn. 3Cdo/1/2014, nakoľko uvedené rozhodnutie vychádza z diametrálne odlišného skutkového stavu, a preto na prípad sporových strán ho nie je možné aplikovať. Za „živé“ označili tvrdenie žalobkyne, že „čo sa týka kúpnej zmluvy s vecným bremenom, ktorej vklad bol povolený dňa 08.09.1988 (zrejme správne 1998) za kúpnu cenu 1.000.000,- Sk, išlo o spoločné prostriedky zo spoločného podnikania“, nakoľko žalovaný 1/ do konania doložil príjmové pokladničné doklady, účtovné záznamy a uviedol odkaz na judikatúru (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 4926/2008, sp. zn. 22Cdo 1717/2000), ktorá na rozdiel od judikatúry, na ktorú odkazuje žalobkyňa, sa na daný prípad vzťahuje. Opakovane poukázali na to, že poskytnutý úver zo dňa 08.09.2011 na sumu 98.000,- eur bol „bez uvedenia účelu“, a preto tento dôkaz nie je spôsobilý preukázať, že žalobkyňa podnikala spoločne so žalovanými. Titulom úverovej zmluvy si môže v konaní o vyporiadenie BSM nárokovať o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli použité na vec patriacu výlučne žalovanému. Uviedli, že nikdy nerozporovali skutočnosť, že žalobkyňa vykonávala účtovnícke práce pre žalovaného 1/, resp. žalovaného 2/ a za týmto účelom mala pridelenú kanceláriu, no odmietajú hypotézu žalobkyne, že pokiaľ pre žalovaného vykonávala účtovnícke úkony, má to znamenať, že sa de facto aj de iure mala s ním podieľať na jeho podnikateľskej činnosti. Opakovane poukázali na to, že vyhlásenie žalobkyne, ktoré tvorilo prílohu kúpnej zmluvy zo dňa 06.02.2008 je dôkazom, že nehnuteľnosti slúžili výlučne na výkon povolania žalovaného 1/, čo vyplýva z jednoduchého gramatického, ako aj logického výkladu vyhlásenia žalobkyne, ktorá najskôr tvrdila, že ho nikdy nepodpísala a teraz tvrdí, že je dôkazom o údajnom spoločnom majetku so žalovaným 1/. Pokiaľ ide o vyhlásenie žalovaného 1/, ktorým tento udelil manželke, t. j. žalobkyňi súhlas na používanie majetku v BSM za účelom jej podnikateľskej činnosti, jedná sa o súhlas pri zriadení podnikateľského oprávnenia, ktorý sa štandardne dokladá a tento nemožno

vnímať ako dôkaz o „spoločnom podnikaní žalobkyne a žalovaného“, ako sa to žalobkyňa snaží navodiť. Záverom navrhol zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovanými vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktoré správne vyhodnotil, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaných uvedené v podanom odvolaní sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi dostatočne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné.

14. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že sporné nehnuteľnosti (rozšírenie žaloby ohľadne stavby súp. č. XXXX na parc. C. č. XX/XX a stavby súp. č. XXXX na parc. C. č. XX/XX súd uznesením zo dňa 24.10.2019 pripustil) patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/.

15. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

16. Procesnou podmienkou prípustnosti určovacej žaloby je v zmysle § 137 písm. c) CSP existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Cieľom určovacej žaloby je vydanie rozsudku, výrok ktorého odstraňuje neistotu žalobcu určením, či tu právo je alebo nie je. Ak je existujúci právny režim založený zmluvou o prevode vlastníckeho práva, je potom esenciálnou prejudiciálnou otázkou určenie platnosti či neplatnosti zmluvy, a tým aj práva z nej vyplývajúceho. Zákon pre procesnú prípustnosť určovacej žaloby predpokladá existenciu stavu neistoty žalobcu v tom, či tu právo je, alebo nie je, a zároveň tiež preukázanie, že uvedenú neistotu možno odstrániť navrhovaným výrokom rozsudku. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je daný aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť. V prípade spornosti v tých právnych vzťahoch k nehnuteľnostiam, o ktorých sa vedie príslušná evidencia (kataster nehnuteľností), je určovacia žaloba spravidla prípustná (napr. Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 531/2012).

17. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha. Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci, vedúce k sporu medzi stranami, a k potrebe určiť súdom, či tu právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu sporových strán alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).

18. Žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení videla v tom, že v prípade pozitívneho rozhodnutia vo veci môžu byť sporné nehnuteľnosti predmetom vyporiadania BSM žalobkyňi a žalovaného 1/, či už dohodou (bez ďalšieho sporového konania) alebo v rámci konania o vyporiadanie BSM. Súd prvej inštancie dôvodne považoval za splnenú procesnú podmienku prípustnosti tejto žaloby, keď dospel k správne právnemu záveru, že naliehavý právny záujem na tomto určení je daný. K tomuto záveru totiž dospela aj rozhodovacia prax súdov s tým, že žaloba o určenie, že vec patrí do BSM, je považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov, ktorým sa odstráni stav právnej neistoty, pokiaľ ide o vymedzenie rozsahu BSM v prípade, ak sporné nehnuteľnosti sú vedené len na jedného z

manželov, ktorý tieto považuje za svoje výlučné vlastníctvo. Naliehavý právny záujem sa totiž vždy viaže na konkrétnu žalobu. V posudzovanej veci požadované určenie vedie k odstráneniu spornosti práva žalobkyne na rozsah BSM, čo je zvýraznené tou skutkovou okolnosťou, že žalovaný 1/ nehnuteľnosti prevádzal darovacou zmluvou na žalovaného 2/ a následne zo žalovaného 2/ na žalovaného 1/ a žalobkyňa sa dovoľavala relatívnej neplatnosti právneho úkonu, ktoré podlieha premlčaniu.

19. Podľa obsahu podaného odvolania, žalovaní namietali nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, čím uplatnili vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

20. Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podľa ktorého súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, tento spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo s tým, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Nesprávne hodnotenie dôkazov možno vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, ktorého nesprávnosť je možné vyvodzovať zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

21. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

22. Žalovaní spochybňujú záver súdu prvej inštancie, že sporné nehnuteľnosti patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1/ pred dňom 04.09.2015, kedy žalovaný 1/ daroval sporné nehnuteľnosti žalovanému 2/ a zastávajú názor, že žalovaný 1/ nepotreboval súhlas druhého manžela (žalobkyne) na uzatvorenie darovacej zmluvy, nakoľko sa nejednalo o spoločnú vec v zmysle ust. § 143 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale o veci patriace do výlučného vlastníctva žalovaného 1/. Zastávali názor, že sporné nehnuteľnosti slúžili a aj slúžia výlučne k výkonu povolania žalovaného 1/.

23. Z hľadiska subjektov a obsahu majetkových vzťahov, treba v manželstve rozlišovať majetkové vzťahy manželov k veciam v ich bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (§ 143 Občianskeho zákonníka), ďalej majetkové vzťahy manželov k veciam v ich podielovom spoluvlastníctve (napríklad, ktoré nadobudli spoločne pred uzavretím manželstva alebo za trvania manželstva právnym titulom darovania alebo dedenia) a napokon majetkové vzťahy jednotlivých manželov samostatne k veciam, ktoré tvoria predmet ich oddeleného majetku (ktoré nadobudol každý z nich samostatne pred uzavretím manželstva alebo ktoré slúžia osobnej potrebe jedného z manželov alebo výkonu jeho povolania alebo ktoré boli len jednému z nich vydané v rámci predpisov o reštitúcii majetku alebo ktoré nadobudol len jeden z nich po uzavretí manželstva právnym titulom darovania alebo dedenia alebo po uzavretí manželstva aj iným právnym titulom, pokiaľ vznik oddeleného vlastníctva len jedného z nich zodpovedá manželmi uzatvorenej dohode podľa § 143a Občianskeho zákonníka). (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/99/2011).

24. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe

alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka.

25. Z ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka vyplýva, že všetky veci, ktoré nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva (čo znamená, že ktorýkoľvek z manželov), vrátane nehnuteľností, zásadne patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ak nejde o veci, ktoré tvoria výnimku uvedenú v tomto zákonnom ustanovení. V posudzovanej veci sporné nehnuteľnosti boli nadobudnuté za trvania manželstva, ktorá skutočnosť sporná nebola, preto žalobkyňa nemusela preukazovať, že táto nehnuteľnosť do BSM patrí. Pokiaľ žalovaný 1/ tvrdí, že predmetné nehnuteľnosti nadobudnuté za trvania manželstva nepatria do BSM, nakoľko sa na ne vzťahuje výnimka, a tieto nehnuteľnosti tvoria predmet jeho výlučného vlastníctva, z dôvodu, že slúžia výkonu jeho povolania, zaťažovalo žalovaného 1/ dôkazné bremeno tieto tvrdenia preukázať; z tohto pohľadu je bez právneho významu, že na liste vlastníctva sú vedené predmetné nehnuteľnosti na žalovaného 1/, nakoľko údaje katastra sú hodnoverné, len ak sa nepreukáže opak (§ 70 Zákona č. 162/1995 Z. z.).

26. Súd prvej inštancie zo správnych skutkových zistení vyvodil správne právne závery, že žalobkyňa a žalovaný 1/ za trvania ich manželstva (02.02.1991 až 18.01.2018) kúpnu zmluvou (vklad povolený pod č. V XXX/XX dňa 08.09.1998), kúpnu zmluvou (vklad povolený pod č. V XXXX/XX dňa 23.01.2008 a vydržaním (osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva notárskou zápisnicou N XXX/XX, NZ XXX/XX zo dňa 15.10.1997 a notárskou zápisnicou Z NZ XX/XX zo dňa 06.02.1998) nadobudli predmetné nehnuteľnosti, na získanie ktorých boli použité finančné zdroje z ich spoločného majetku. Správne súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď konštatoval, že žalovaní nepreukázali, že kúpna cena zmluvy uzatvorenej v decembri 2007, bola zaplatená z výlučných prostriedkov žalovaného 1/, čo žalovaní v odvolaní nenamietajú, keď uvádzajú, že tieto skutočnosti netvrdili (III. časť odvolania), zároveň však uvádzajú, že zo skutkového stavu má vyplývať, že predmetné nehnuteľnosti boli nadobudnuté za finančné prostriedky pochádzajúce z podnikateľskej činnosti žalovaného 1/ ako živnostníka podnikajúceho ako F. P. - U.. Pri nadobúdaní veci do BSM všeobecne platí a súdna prax vychádza zo zásady, že výnos z podnikania rovnako ako mzda, ktorá patrí len jednému z manželov, je zdrojom BSM a pokiaľ za trvania manželstva bola vec nadobudnutá jednak z prostriedkov, ktoré patria do BSM a jednak z prostriedkov, patriacich výlučne niektorému z manželov, stáva sa takáto vec predmetom BSM. Znamená to, že ak ide o vec nadobudnutú za trvania manželstva kúpou a na jej zakúpenie neboli použité len finančné prostriedky patriace výlučne len jednému z manželov, v takom prípade ide vždy o vec, ktorá do BSM patrí (§ 143 Obč. zákonníka).

27. Nedôvodné sú podľa názoru odvolacieho súdu aj námietky žalovaných, že sporné nehnuteľnosti boli využívané a naďalej slúžia k výkonu podnikania žalovaných. Žalovaní nedôvodne namietajú, že súd prvej inštancie neskúmal, či vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť výkonu povolania, či vec na tento účel skutočne slúži, a či vec slúži iba jednému z manželov. Tieto námietky boli žalovanými uplatňované v celom konaní, súd prvej inštancie sa týmito dôsledne zaoberal (bod 37 odôvodnenia) a odvolací súd súhlasí s tým, že v konaní vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tieto nehnuteľnosti neslúžili výkonu povolania len jedného z manželov. Nenáležitý je preto odkaz žalovaných na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 4926/2008, ktoré vychádza z odlišného skutkového stavu a zaoberá sa tým, či v prípade, že podnik nie je súčasťou BSM, lebo náleží len jednému z manželov, patria do BSM samotné výnosy z podnikateľskej činnosti alebo čistý zisk vytvorený po každom zdaňovacom období. Pokiaľ žalovaní argumentujú poukazom na vyhlásenie žalobkyne pripojené ku kúpnej zmluve zo dňa 06.02.2008 uzavretej medzi predávajúcim - žalovaným 1/ a kupujúcim - X. X., ktorou kupujúci nadobudol nehnuteľnosti, ktoré nie sú predmetom tohto konania, ani toto vyhlásenie nie je dôkazom, že nehnuteľnosti v uvedenej kúpnej zmluve prevádzané, nepatria do BSM, keďže vo vyhlásení sa o. i. uvádza, že „boli nadobudnuté z finančných prostriedkov pochádzajúcich z podnikateľskej činnosti predávajúceho“, ktoré vyjadrenie nezakladá výlučné vlastníctvo žalovaného 1/ k sporným nehnuteľnostiam, „slúžili výlučne výkonu povolania predávajúceho v zmysle § 143 OZ“, ktoré vyhlásenie v konaní preukázané nebolo, nakoľko z ostatných dôkazov vyplynulo, že žalobkyňa v priestoroch areálu - v sporných nehnuteľnostiach nepochybne vykonávala podnikateľskú činnosť podľa živnostenského oprávnenia a „napriek uvedenému svojim podpisom vyjadrujem súhlas s uzatvorením kúpnej zmluvy“, ktoré vyjadrenie je vo vnútornom logickom rozpore s predošlou časťou vyhlásenia, nakoľko ak na základe kúpnej zmluvy prevádzané nehnuteľnosti nemali patriť do BSM, nebol k prevodu potrebný súhlas žalobkyne.

28. Nenáležitá je aj obrana žalovaných, založená na tom, že žalovaný 1/ nepotreboval súhlas druhého manžela na uzatvorenie darovacej zmluvy, nakoľko sa nejednalo o spoločnú vec v zmysle § 145 ods. 1 Obč. zákonníka. V zmysle ust. § 145 ods. 1, 2 Obč. zákonníka sa na platnosť právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí a urobeného len jedným z manželov (teda úkonu, pri ktorom manželia nevystupujú spoločne ako účastníci), vyžaduje súhlas druhého manžela, ak ide o inú než bežnú záležitosť. Nedostatok tohto súhlasu má za následok neplatnosť právneho úkonu, pričom v zmysle § 40a Obč. zákonníka ide o relatívnu neplatnosť. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov, (relatívna) platnosť darovacej zmluvy zo dňa 04.09.2015, ktorou žalovaný 1/ prevádzal sporné nehnuteľnosti na žalovaného 2/, bola podmienená súhlasom žalobkyne, keďže predmetom prevodu boli nehnuteľnosti patriace do BSM. Žalovaní sa bránia tým, že súhlas nebol potrebný a zároveň tým, žalobkyňa mala o prevode vedomosť a s týmto aj súhlasila. Nakoľko žalovaný 1/ darovacou zmluvou zo dňa 04.09.2015 bez súhlasu žalobkyne (súhlas žalobkyne nebol v konaní preukázaný) previedol nehnuteľný majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t. j. žalobkyne a žalovaného 1/ na žalovaného 2/ a žalobkyňa sa včas (lehota nie je odvolaním namietaná) relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovolala, je takýto právny úkon neplatný, čo súd posudzoval ako predbežnú otázku a predmetné nehnuteľnosti tak zostali v BSM žalobkyne a žalovaného 1/. Námietky nesprávneho právneho posúdenia veci sú tak nedôvodné.

29. Z uvedených dôvodov, nakoľko odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mala plný úspech žalobkyňa, preto jej proti žalovaným vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že žalovaní sú povinní náhradu trov žalobkyňi zaplatiť spoločne a nerozdielne vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

31. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).